

14 травня 2016 року

№№ 39-40 (1657-1658)

kraevid2003@ukr.net

КРАЄВИД

12 травня — Міжнародний день медичної сестри. Від представників цієї когорти багато в чому залежить наше одужання. Їхні турботливі руки роблять уколи, масажі, перев'язки... А ще сил пацієнтам додає добре слово та уважне ставлення.

Лікуючи і ділом, і словом

В сфері охорони здоров'я району трудяться більше 120 медичних працівників середньої ланки: 84 — в центральній райлікарні, решта — у Центрі первинної медико-санітарної допомоги. Більшість практично все життя пропрацювали на одному місці й завдяки своєму професіоналізму та чуйному ставленню здобули повагу серед тих, з ким доводилося мати справу. Колишніх медсестер не буває. Навіть вийшовши на заслужений відпочинок ці чуйні жінки приходять на допомогу іншим, не потребуючи за це нагороди. Серед представниць славної когорти медсестер ветерани: ПАРАСКА ГЕТА, ГАЛИНА ЛАПЕНКО, НАДІЯ ШПОРТ, ЛАРИСА БУРМА, ЛІДІЯ МІХНОВСЬКА, ЛЮБОВ ТАРАН, ЛІДІЯ КРАВЧЕНКО, ЛЮБОВ ДІНЧЕНКО, ТАМАРА СОЛЯНИК, ВАЛЕНТИНА ІВАНЧУК, НАДІЯ ТКАЧЕНКО, АЛЛА ОБУШКО, ГАЛИНА СТУКАЛО, НІНА КОРДОВА, РАІСА ЗЕЛЕНСЬКА, НАДІЯ ХАРКІВСЬКА, ГАЛИНА ОСИКА, АНТОНІНА АФОНІНА й багато інших.

Хоча досягла пенсійного віку, але досі на посту ЛЮБОВ ГРЕЧКОСІЙ, яка останнє десятиріч-

чя своєї професійної кар'єри є медсестрою денного відділення ЦРЛ. Саме до неї, з чітким приписом щодо лікувальних маніпуляцій, направляють лікарі. Вона легко й зовсім не боляче вводить ін'єкції, бере кров та вправно ставить крапельниці. Того ж, хто вже зовсім боїться всіх цих процедур, Любов Миколаївна завжди заспокоїть та додасть бадьорості.

А починалося все ще у дитинстві. Коли інші дівчата гралися в «доньки-матері», маленька Люба вчилася робити уколи на ганчір'яній ляльці. І коли піросла та зрозуміла, що рідна матуся тяжко хворіє, дівчина безповоротно надумала присвятити себе медицині. Тому й пішла навчатися до Красноградського медучилища.

— Першими моїми «пацієнтами» стали однокласниці, — посміхається жінка. — Нам же треба було на комусь тренуватися. От і кололи один одного. Це зараз сучасні студенти мають різноманітні пристрої для того, аби «набити руку» — всілякі муляжі, резинові вени тощо. Нам про таке доводилося лише мріяти.

Після навчання, в 1974 році Любу направили до рідної Кегичівки, у дитяче відділення та ще й одразу до палати інтенсивної терапії. А це не лише складно, а й дуже відповідально — допомогти малюкам одужати, зробивши все необхідне безболісно, швидко й чітко...

Доля розпорядилася так, що на початку 80-х Любов Гречкосій з родиною переїхала до нашого селища. І відтоді, жінка працює маніпуляційною сестрою. Крім цього, до її обов'язків входить забір крові на аналіз для обласної БАТ-лабораторії, яка здійснює цілу низку досліджень: від звичного клінічного до складного генетичного. Взятий матеріал необхідно відправити до Харкова, а потім проконтролювати надходження результатів.

Вона вже п'ятий рік на пенсії, проте ще й не замислюється про відпочинок.

— Головне, що робота мене не обтяжує, — говорить невтомна трудівниця. — Я з радістю вранці прямую до лікарні. І здається, саме через це й сил вистачає на все та думки про старість не відвідують...

Інформацію всю знай — з «Краєвидом» ти зростаєш!

ТРИВАЄ ПЕРЕДПЛАТА НА ІІ ПІВРІЧЧЯ 2016 РОКУ. ПОСПІШАЙТЕ ДО ПОШТОВИХ ВІДДІЛЕНЬ.

ДОЛІ ЛЮДСЬКІ

«Нам не жити один без одного...»

Травень — місяць насичений дуже душевними та теплими святами, коли ми вшануємо і матір, і кожного героя-визволителя Другої Світової війни, і сім'ю... А ось родина РИБАЛЬЧЕНКІВ з Мостового починає цей «святковий марафон» з першого числа. Ні, вони не відзначають День праці. У них інший привід для радості — в цю дату 1952 року, тоді ще молоді й сповнені сил та наснаги ОЛЕКСАНДР й АНТОНІНА одружилися.

...Які ж дівочі літа без святкових вояжів? Звичайно, й Тоня Ляшенко виходила морозної ночі надвір, аби дізнатися звідки фортуна пришло їй судженого. І повсякчас усе вказувало на сусідню Гашинівку. Дівчина дивувалася, бо і в рідній Гетьманівці хлопців вистачало. Але ж долю не обдуриш. Так ось одного разу в місцевому клубі з'явився стрункий демобілізований військовий, побачив дівчину і, як-то кажуть, пропав. Попросив відразу друга познайомити їх, після танців пішов проваджати додому і зробив все, щоб згодом дівчина змінила своє прізвище на Рибальченко.

— Ось так і живемо вже 63 роки, — з теплою говорить Антоніна Степанівна. — Чому саме він? Хто ж знає, з чого те кохання зростає... Від визначеного не втечеш...

Вони обидва з селянських родин, опалених тією страшною війною. Степан Тимофійович та Марія Лук'янівна Ляшенко мали чотирьох дітей: Тетянку, Василя, Тоню та Іванка. Коли розпочалася війна, Антоніні виповнилося одинадцять.

Тому вона добре пам'ятає, як батьку, який був партійним робітником, порадили відправити всю сім'ю подалі від окупації, бо фашисти жорстоко знищували не лише самих комуністів, а й всіх їхніх рідних, не шкодуючи навіть дітей. От і вирушила ціла зграйка гетьманівців, у Сталінградську область, звідки нещодавно депортували поволзьких німців, які вже давно проживали у тій місцині.

— Таких як ми, — пригадує жінка, — було чимало. Їхали, хто як міг. Ми потрапили на потяг, але його постійно відганяли на запасну колію, щоб пропустити військові ешелони. Вирушаючи з дому, запасились їжею. А ось коли поверталися, мамі доводилося обмінювати свою одягу на харчі. Пам'ятаю, як вона за сукню отримала п'ять пиріжків з капустою. Для нас, голодних, то була така смакота. Старшенькі їли потихеньку, а маленький Іванко швидко розправлявся з їжею і мамі доводилося віддавати йому свою частку. І так траплялося постійно...

В евакуації було несолодко. Вони постійно сумували за своєю батьківщиною, батьком та бабусею, які залишилися там. Але навіть з наступом військ на захід, їх довго не випускали з Камишина, що став

для них тимчасовим притулком. Здійснювали своєрідний обмін — коли виселені німці поверталися, тоді випускали українців. Та й вороття на понівечену фашистами рідну землю було теж важким. Проте вони раділи, що всі витримали той лихий час і вижили.

Родині Рибальченків поталанило менше. Батько Артем Федорович й четверо його дітей: Іван, Андрій, Василь та Марія — пішли воювати. Найменший — тринадцятирічний Олександр залишився у Гашинівці з мачухою, яка так і не прикипіла до прийомних дітей. Переживши страхіття окупації, голод, холод та смерть рідних, в 1944-му хлопець, додавши собі

два роки, втік на фронт, нещадно бити ворогів та помститися за тих, кого вже на той момент поховали. Потрапив він на схід, де тоді «піднімала голову» японська армія. За прискореним курсом навчившись вправлятися з прицілом сорокоп'ятки, юнак став одним з найвправніших наводчиків. І почався нелегкий бій проти спеціально навчених військ азійської країни, які відрізнялися від радянських не лише озброєнням, але й ментальністю. Однак, перемога все одно була на нашому боці.

Війна щедро забрала свою криваву данину. З сім'ї Артема Рибальченка з боїв повернулися лише двоє — він та найменший Сашка. А троє братів і сестра залишилися навечно молодими, склавши голови в різних куточках Батьківщини. Бать-

ко прибув додому майже після визволення, а його молодший син затримався в армії на довгих сім років. І тільки коли в нашого народу поступово почали загоюватися рани, завдані війною, юнак демобілізувався та повернувся у мирне життя.

Повернувся, аби відразу знайти свою Тонечку. Відтоді розпочалася історія вже нової родини. І в її літописі є різні сторінки — сумні й радісні, бо як і всі пройшли і образи, і піклування. Проте, вочевидь, кохання, тепло та турбота все долали, інакше б не змогли вони бути пліч-о-пліч більше 60 років.

У Олександра й Антоніни народилися діти. Старша Ніна з'явилася на світ в 1952-му. Її доля занесла до далекого Сибіру. Через три роки — двійнята — Галина та Клава. Не минуло й двох місяців як молодому подружжю довелося зазнати те, чого не побажеш нікому з батьків — смерть маленької донечки. Галинка пережила сестричку на шість десятиріч. Але тату та мамі довелося ховати і її. Проте спільне горе лише об'єднувало рідних людей. Відрадою для них став довгоочікуваний синок Анатолій, який народився в 64-му, і зараз підтримує стареньких.

— Я не жалкую, що тоді обрала саме свого Сашка, — усміхнено промовляє його вірна супутниця. — Всього вистачало. Але він намагався бути гарним чоловіком та батьком. І я зі свого боку віддячувала турботою та добром. Ми майже ніколи не розлучалися. Коли комусь доводилося кудись їхати, то той, хто залишався, відчував дискомфорт. А зараз вже й не уявляємо себе один без одного.

Вони й досі можуть сидіти разом, обійнявшись, як в молоді роки. У них вже підросли п'ятеро онуків й діждалися правнуки. Їхня оселя гостинно відкрита для друзів та рідних...

Мабуть, це й є секретом щастя...

Світлана Соловарова.

ВІДСВЯТКУВАЛИ

А навкруги буяє травень...

День Перемоги... Це свято, на яке люди приходять без нагадування. Воно дійсно, є святом для нас. Бо та жадлива війна зачепила практично кожну українську родину. Скільки їх не повернулося з поля бою... Багато загинуло в своїх селах, у полум'ї власних домівок, на шибеницях, змайстрованих на рідних майданах, від куль ворогів, які вважали наш народ другосортним, гідним лише рабства та знищення. А тим, кому пощастило повернутися додому, роками снилися жажіття...

Свято Перемоги єднає покоління. Її свідки поволі відходять у Вічність. Але їхню пам'ять перехоплюють діти, онуки, правнуки. Тому на мітинг 9 травня багато прийшли цілими сім'ями, привели дітлахів, які ще не зовсім розуміють всієї глибини минулої трагедії, але яким у майбутньому доведеться розповідати своїм нащадкам про пережите тоді.

Цей день сумний, бо ми згадуємо жертв тієї війни, й радісний одночасно від усвідомлення неоціненної перемоги нашого народу. Саме про це говорили голова райдержадміністрації ЄВГЕНІЙ КРАСНОРУЦЬКИЙ та очільник районної ветеранської організації ВАСИЛЬ БОРИСЕНКО. Не одна сльозинка закипіла на жіночих очах від проникливого виступу школярки АННИ ЯРОШЕНКО та від поетично-музичних композицій у виконанні артистів РБК. За традицією, керівники установ і організацій, ветерани, учні та пересічні громадяни поклали квіти до оновленого Пам'ятника невідомому солдату й до стел, на яких викарбувані прізвища тих, хто загинув за нашу свободу.

А навкруги буяв різнобарвний травень. Неначе сама природа раділа цього дня. Після урочистостей дорослі розійшлися у своїх справах. Сивочолих ветеранів запросили пригоститися польовою кашею. А зграйка галасливих дітлахів із задоволенням «осідлали» таку загрозливу колись пушку на Меморіалі Слави, яка вже декілька десятиріч залишається лише німим нагадуванням про ті героїчні часи.

